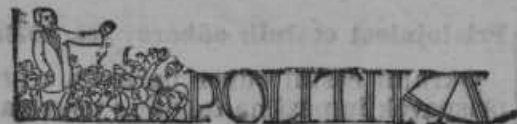

4. Zg. Dolič—Vitanje—Vojnik s krilom Vitanje—Stranice.
5. Celje—Šmarje pri Jelšah—Mestinje—Rogaška Slatina do meje direkcije.
6. Slov. Bistrica—Poljčane—Mestinje.
7. Maribor—Marenberg—Dravograd do državne meje.
8. Rogatec—Majšperg—Ptuj—Sv. Boltenk—Senarska—Ivanjkovci—Gor. Radgona.
9. Senarska—Sv. Lenart—Sv. Jurij—državna meja.
10. Ormož—Kamenšak—Ljutomer—G. Radgona—Cmurek.
11. D. Lendava—Dobrovnik—Beltinci—Murska Sobota—državna meja.
12. Murska Sobota—Martinjanci—drž. meja.
13. Martinjanci—Berkeveci—drž. meja.
14. Čakovac—Prelog—Dol. Dubrava—Kotoriba—državna meja.
15. Marenberg—državna meja.
16. Radeče—Zidani most—Laško—Celje
17. Šmarje pri Jelšah—Prelasko—Brežice.
18. Brežice—meja direkcije pri Zaprešiču.
19. Ptuj—meja direkcije.
20. Ormož—meja direkcije proti Vinici.

V NAŠI DRŽAVI

Kralj se mudi nekaj dni v Beogradu, kjer opravlja redne vladarske posle in bo odpotoval na Bled v sredi tega tedna. — Krst tretjega kraljeviča bo v drugi polovici meseca avgusta. Kraljevič bo dobil slovensko ime, ki je že določeno, a se še drži za enkrat tajno.

Zadnji teden so objavile »Službene **Nevine»** več novih zakonov in olajšave ter razlage že izdanih zakonskih določb, katere prinašamo v tej številki na raznih mestih.

Jugoslovansko-madžarska posveto- **vanja na Bledu** so bila zaključena začetkom tega tedna. Tokrat so razpravljali zastopniki obeh držav o predvojnih in vojnih dolgovih z mejo presekanih edinic ob vsej madžarsko-jugoslovanski meji od Murske Sobote do Rače v Banatu. Gre za dolgove mesta Subotica, 6 bivših madžarskih županij in za dolgove 60 občin. Pogajanja so bila uspešno končana.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Glede avstrijskih oblasti se množijo **v zadnjem času pritožbe.** Avstrijska finančna straža odreja jugoslovanskim dvolastnikom pravico uporabljati bližnje poti, ki vodijo čez mejo do njih posestev v Avstriji. Naše oblasti so na to postopanje Avstrijcev opozorjene.

Na bolgarsko-jugoslovanski meji **zadnji teden ni bilo miru.** Bolgarski komitaši in bande vpadaajo v naše ozemlje in vršilo se je par spopadov med na-

šimi orožniki in bolgarskimi nemirneži. Bolgarske oblasti ne storijo nič, da bi preprečile tolovajstva; da, bolgarsko časopisje je te spopade naslikalo v taki luči, kakor bi jih podpirala in naravnost vprizarjala naša država. Naše obmejno prebivalstvo je zadnji teden neustrašeno protestiralo proti vednemu vznemirjenju meje od strani bolgarskih band. Evropska javnost ve, da gre do vsi naporu naše vlade za tem, da se vzdrži red in mir na meji ter zaščiti naše državljane. Velesile so že potrkale v Sofiji in delajo Bolgarijo odgovorno za obmejne spopade in nemire.

Bolgarski vpadi in napadi bolgarskega **časopisja na naše oblasti** so našli odmev in Albaniji. Albanski tolovaji so tudi uprizorili zadnji teden večji napad na naše ozemlje. Cilj bolgarske in albanske napadalne akcije je: naša država naj bi prišla v svetu na glas kot država nemirov in stalnega nezadovoljstva ljudstva.

Spor med Rusijo in Kitajsko. Resni spor med Rusi in Kitajci radi vzhodne železnice se zadnje dni ni omilil, ampak poostril. Rusija zgubi z vzhodno kitajsko železnico važno zvezo z Vladivostokom, odkoder je izvažala sibirske proizvode v inozemstvo. Ruski komisarijat za zunanje zadeve je ukrenil namram zasedbi železnice po Kitajski sledeče: Sovjetska vlada je odpoklicala vse svoje zastopnike iz Kitajske in ruske uradnike od vzhodne železnice. Ustavljen je ves promet med Rusijo ter Kitajsko. Zastopniki Kitajske morajo zapustiti Rusijo. — Japonska se je ponudila v tem sporu kot posredovalka, a so odklonili Kitajci posredovalne poizkuse, zbirajo čete v Mandžuriji in utrjujejo z vso naglico mejo.

jonarju na potu ni zgodilo nič hudega, pač pa je doživel več prav ganljivih prizorov. V nekem kraju, v katerega je prišel Ferdinand Hamer na svojem potovanju, se je zbralo 24 družin, ki so jih podučevali katehisti iz Sivanceja in ki so prosili za milost sv. krsta. Vseh skupaj je bilo 160 oseb, 30 od njih je potovalo 80 ur, da so prišli do misijonarja, da jih je krstil.

Ko je Ferdinand prišel na cilj svojega potovanja, se je z vso vnemo lotil dela. Cerkev je bila bolj skedenj kakor hiša božja. Oltar je bil samo s papirjem preplepljen, na njem je bilo 6 cinastih svečnikov, cerkev je imela 1 bronast kelih. To je bilo vse, kar je našel novi misijonar. Ravno tako ubogo je bilo pa tudi njegovo lastno stanovanje. A njegova res apostolska gorečnost je premagala vse. Domov je pisal: »Za vse trude sem zmožen. Utrujenja ne poznam. Moja največja žalost so pogani in poganski templji, ki jih moram gledati.« Če je moral 17 ur na dan jezdit, mu ni nič storilo. Trdo mongolsko zimo s 35 stopinj C pod ničlo je kljub zelo pomanjkljivi kurjavi preстал brez škode. Imel je pri svojem misijonskem delovanju zelo velike uspehe. A ko je umrl voditelj misijonov v Sivanceju, so Ferdinanda poklicali tje in je moral prevzeti začasno vodstvo misijonov v tej pokrajini. Sedaj je vsa skrb za misijone ležala na njegovih ramah, pa tudi to nalogo je zadovoljivo vršil. Ko je nato prišel nov vodja, ki ga je Ferdinand še nekaj časa podpiral pri njegovem delu, ga je papež imenoval za apostolskega vikarja in voditelja misijonov v mestu in okraju Panzu.

28. oktobra 1878 je bil posvečen v škofa in se je nato s tremi mladimi misijonarji napotil v novi kraj svojega delovanja. Okraj je bil zelo obsežen in čisto na kitajski meji. Razmere so bile zelo neugodne. Bilo je v tej pokrajini zelo veliko vojaštva, ki je bilo čisto pokvarjeno. Malo prej je bila tam velika lakota, bila je nevarnost za vojsko, oblasti so kazale čisto odkrito svoje sovražstvo proti krščanski veri. A Ferdinand je začel z moškim pogumom in zaupanjem v Boga svoje težavno delo. Skrbel je za dobre svetne katehete, sezidal je malo semenišče za vzgojo domače duhovščine, v vseh misijonskih postajah je ustanavljal šole. Zoper razne razvade, kakor kajenje opija, je nastopal z vso strogostjo. Ustanavljal je sirotišnice, hiše za najdenčke, oskrbovališča za stare obnemogle ljudi in samo čudno je, koliko takih zavodov je ustvaril kljub zelo pičlim sredstvom, s katerimi je razpolagal. Moč in vztrajnost za tako delovanje je pa črpal Ferdinand Hamer iz svojega pobožnega srca. Vsako leto je zbral svoje misijonarje okoli sebe k duhovnim vajam. Na svojih težavnih potovanjih, ko je obiskoval in pregledoval razne misijonske postaje, je živel čisto samostansko. Kljub velikim naporom in raznim skrbem je veliko in zbrano molil, posebno veselje je imel na svojih potovanjih, ko je mogel v ličnih kapelich poklekniti pred tabernakelj in moliti svojega Odrašenika.

Ferdinand Hamer.

Spominski dan 25. julij.

25. julija, ko obhaja Cerkev god sv. apostola Jakoba, je tudi smrtni dan moža, ki je deloval v najnovejšem času kot pravi apostol Kristusov in je tudi umrl kot apostol mučeniške smrti. Je to Ferdinand Hamer. Bil je doma na Holandskem, kjer se danes katoliška Cerkev tako veselo razcvita. Narodil se je 21. avgusta 1840 v mestu Nimwegen iz družine, ki je razven njega vzgojila še 4 sinove za duhovniški poklic. V

duhovnika je bil posvečen leta 1864 in je vstopil takoj po mašniškem posvečenju v belgijsko misijonsko družbo brezmadežnega Srca Marijinega. Bil je eden petih misijonarjev, ki so prvi odšli v misijone v Mongolijo, ki jo je papež Pij IX. odkazal novo ustanovljeni misijonski družbi. Na koncu meseca novembra je prišel po dvemesečni vožnji po morju v kitajsko prestolico Peking, kmalu nato pa v glavno mesto svojega misijonskega delovanja Sivance, nedaleč od kitajske meje.

Od tam je potoval 18 dni v kraj Kuliten, ki mu je bil odkazan kot sedež nje gove službe, odkoder je moral oskrbovati 21 vasi. V deželi je bila velika lakota, radi katere se je zelo razpaslo razbojništvo. Vendar se mlademu misi-

Leta 1889 je Ferdinand Hamer obhajal 25letnico mašniškega posvečenja. Nekateri verniki so potovali nad eden mesec, da so se mogli udeležiti slavnosti, ki so ji prisostvovali tudi pogani. A ker se je radi prevelikih naporov javila precej huda želodčna bolezen, so ga njegovi misijonarji prosili, da se je radi zdravljenja vrnil na Holandsko. Ko je pa čez dve leti ozdravel, ga nihče več ni mogel zadržati v domovini. »Misijonar umrje kakor hraber vojak na bojnem polju«, je rekel in se vrnil leta 1891 v Mongolijo, kjer so mu odkazali novo pokrajino za delovanje. Deset let je deloval tam; število vernikov se je podvojilo, število katehumenov, ki so se pripravljali za sv. krst, je postalo šestkrat večje. Zopet je zidal cerkev, razne zavode in njegovo srce je hrepelo vedno naprej in naprej.

Tu pa je leta 1900 izbruhnila na Kitajskem takoimenovana boksarska u-staja, ki se je dvignila zoper inozemce. V nevarnosti so bili tudi misijoni. Nek mongolski knez je svetoval apostolskemu vikarju Hamerju, naj zbeži na varno. Okoli njega zbrani misijonarji so po izjavili, da hočejo vztrajati pri svojem škofu in svojih vernikih. Škof pa je hotel misijonarje rešiti za ugodnejše čase, zato jim je pod pokorščino zapovedal, da se morajo rešiti. Sam pa, že bolehen, je ostal pri svojih vernikih, da bi dal svoje življenje kot daritev za misijonarje in kristjane. Nekaj časa je s kristjani, ki so bili pri njem, zdržal in odbijal boksarske napade, naposled pa je postal žrtev zahrbtnosti. Štirje kitajski častniki so prišli k njem in mu rekli, da so poslani v njegovo varnost, v resnici pa so ga hoteli preslepiti. Škof jim je zaupal in to je postalo usodno zanj. Po noči, ko je spal škof in kristjani, je vdrla več tisoč sovražnikov v mesto. Škof je svojim svetoval, da zbežijo, a večina je hotela ostati pri njem. Z ženami in otroki je šel škof v stolnico in je molil za rešitev, moški pa so se borili proti boksarjem. Bili so premagani in so izgubili svoje življenje. Žene in otroke so boksarji poklali, redovnice privezali k drevesom in jih prebodli s sulicami. Deset vojakov je vdrla v stolnico in so prijeli škofa, ki se jim je predal brez vsakega obojavljanja. Sedaj se je začelo za Ferdinanda Hamer mučeništvo, ki je trajalo pet dni. Najprvo so mu odsekali prste na desni roki, da ne bi mogel več blagoslovljati vernikov. Nato so ga privezali na dolg hlod in ga nosili po mestu, pri tem pa uganjali z njim razne grozovitosti. Potem so ga privezali na nek voz tako, da je mogel na njem samo klečati, nad njim pa so pritrdili nož, da se je ob njega zadel, kolikorkrat se je voz stresel. Če je v grozni bolečini odprl usta, da bi molil, so mu metali pesek v nje.

Tako so ga pripeljali v Tuo-Ceng, 10 ur od njegovega škofijskega mesta. Tamkajšnji mandarin, pohlepen denarja, je hotel od škofa imeti njegovo premoženje, ki ga je imel za misijone. Ker pa apostolski vikar ni hotel o tem premoženju povedati nič, je bila njegova usoda odločena: bil je obsojen na smrt. Najprej so mu na prsih iztrgali meso, da so se videla rebra. Na ta so privezali

verigo in so mučenca tri ure gonili po mestu, ga peljali v nek dve uri oddaljen kraj in zopet nazaj. 25. julija so ga vlekli ven pred mesto. Tam so bili zabiti v zemljo tri koli, ki so imeli na zgoraj ostre osti. Na te kole so natakneli mučenca, mu odsekali roke, noge, ušesa in nos. Nato so ga ovili s slamo, ki je bila namočena z oljem in so jo sežgali. Ker slama ni ravno dobro gorela, so nečloveški grozoviteži škofu razparali telo, mu iztrgali srce in mu naposled odsekali glavo. Tako je umrl eden največjih mučnikov katoliške Cerkve 25. julija 1900.

Kaj ne, kaj je ta mož storil in žrtvoval za razširjanje božjega kraljestva! Če smo mi pravega krščanskega duha, če res ljubimo Boga in ljubimo svojega bližnjega, bodemo tudi mi vsaj nekaj storili in žrtvovali za katoliške misijone. Če nam je mogoče, podpirajmo misijone gmotno, mislimo večkrat na nje, molimo za nje, darujmo Bogu svoje križe in težave za nje!

Novi nadškof in kardinal v Milanu. Pondeljek 15. julija je papež Pij XI. imenoval za kardinala na novo imenovanega nadškofa v Milanu Schusterja. Schuster je sin častnika papeževe švicarske garde in je bil opat velikega benediktinskega samostana pri cerkvi sv. Pavla v Rimu. Papež je novega nadškofa takoj imenoval kardinalom, da je pokazal svojo posebno naklonjenost Milanu, kjer je sam preživel večino svojega življenja in bil nekaj mesecev tudi nadškof.

Jugoslavija čestita papežu k njegovemu jubileju. Papež je sprejel v daljši avdijenci poslanika naše države Simiča. Poslanik je v imenu Nj. Vel. kralja in naše vlade izrazil čestitke za pape-

ževu zlato mašo. Razgovarjala sta se pa tudi o konkordatu, ki naj bi se sklenil med našo državo in apostolsko sv. Stolico.

Zborovanje čeških katoliških škofov. Ob priliki svetovaclavskih svečanosti so se zbrali v Pragi tudi češki katoliški kmetje. Imeli so svoje zborovanje ravno dne 6. julija, ko so češki svobodomisleci obhajali svoj Husov dan. Bilo je 1600 udeležencev iz vseh krajev Češko-slovaške. Imeli so skupno službo božjo v cerkvi sv. Ljudevite, babice sv. Vaclava. Na slavnostnem zborovanju je predsednik kmet Šamalik povdarjal, kako na Češkem organizacija katoliško mislečih kmetov vedno raste in je tudi povedal, da ta organizacija ni naperjena proti drugim stanovom, temveč hoče sebi in drugim stanovom priboriti pravice in blagostanje, da se bo uresnilo njihovo geslo: Celi narod je ena obitelj.

Za svetost zakona. Kongregacija za sv. zakramente izdeluje posebne ukrepe, s katerimi hoče nastopiti proti divjim zakonom, h katerim se prišteva tudi civilni zakon, to je zveza, ki se sklene samo pred svetno oblastjo. Življenje v divjem zakonu se smatra za greh, ki je pridržan škofu. Na sklepanje civilnih zakonov bo v gotovih slučajih postavljena kazen izobčenja. Prav je, da se enkrat tudi v tej stvari pokaže, kaj so krščanske zahteve!

Tudi Nemci častitajo. Tudi nemški poslanik pri Vatikanu je častil papežu k njegovi zlati maši. Poklonil mu je kot dar nemške države čisto natančen posnetek Heidelberških pesmi. Te pesmi so iz srednjega veka in pisane z roko. Posebno krasno so izdelane začetne črke, tako da ima ta zbirka veliko umetniško vrednost.

NOVICE

Letošnje birme v lavantinski škofiji so končane. Birmanih je bilo v Mariboru 672, v dekanijah: Vuzenica 786, Slovenska Bistrica 1954, Mežiška dolina 832, Dravograd 233 in Konjice 1645, — skupaj torej 6122.

Duhovniške spremembe. Č. g. dr. Iv. Janžekovič je nastavljen za kaplana v Sv. Miklavžu pri Ormožu. — Prestavljeni so naslednji čč. gg. kaplani: Fran Kolenc od Sv. Miklavža pri Ormožu v Mursko Soboto; Mirko Štruc iz Griž v Gornjo Lendavo; Anton Oblak iz Makol v Griže; Stanislav Lah iz Gornje Lendave v Makole.

Štiridesetletnica mašništva. V sredo, dne 31. julija t. l., obhaja mnogočastiti gospod dekan Martin Medved 40letnico mašništva. Gorečemu duhovniku in požrtvovalnemu delavcu na narodnem, prosvetnem in gospodarskem polju želimo, da mu Bog da obhajati ne samo še 50- in 60letni jubilej, marveč da ga ohrani do skrajnih mej človeškega življenja. Na mnoga leta!

Petdesetletnica. Dne 4. in 5. avgusta t. l. bodo v Mariboru v prostorih nekdanjega učiteljskega (sedaj Gambrinus)

obhajali petdesetletnico sledeči slovenski abiturijentje letnika 1879, učitelji v pokoju: Dernjač Jož, Jurko Blaž, Kopic Jakob, Kovačič Jakob, Lasbahar J., Mahor Srečko, Majcen Srečko, Mešiček Jože, Šetinc Franc, Tomažič Janez, Vodušek Gustav in Vudler Peter.

Dve smrtni avtomobilski nesreči. V pondeljek dne 15. julija se je dogodila na vrholskem klanecu pred Slov. Bistrico težka avtomobilska nesreča, ki je zahtevala smrtno žrtev. Vrholski klanec je zadnji pred Slov. Bistrico in je cesta od njega precej strma navzdol. Slovenjebistriški mesar in gostilničar Franc Razboršek se je pripeljal iz gozda s svojim avtomobilom na klanec ter ob ovinu zadel s toliko silo na obcestno jablo, da je bilo drevo izruvano s koreninami vred. Razboršek je vozil sam, v avtomobilu pa so bile še 4 druge osebe. Avtomobil je trčil ob drevo s toliko silo, da je vrgel zadaj sedeče do 20 m daleč. Razboršek, ki je bil spredaj, pa je dobil tako težke notranje poškodbe, da je umrl v mariborski bolnici. — V sredo zvečer dne 17. julija je na oblastni cesti med Kamnico in Selnico ob Dravi povozil avto graščine Viltuš 43letnega viničarja iste graščine Jožefa Kupljenika iz Jelovca pri Mariboru. Avto je vozil iz Maribora proti Selnici, v isti smeri pa se je peljal na kolesu viničar